

Generalny inspektor  
Ochrony Danych Osobowych  
uE. Stawki 2 00-193  
Warszawa

## DORĘCZENIE PRAWOMOCNEGO ORZECZENIA I ZWROT AKT

W wykonaniu zarządzenia z dnia 6 października 2008 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przesyła w załączeniu odpis prawomocnego wyroku z dnia 10 lipca 2008 r. wraz z uzasadnieniem w sprawie ze skargi X na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 19 lutego 2008 r. nr DOUS/DEC-126/08/4281,4282,4284,4285 oraz zwraca akta administracyjne.

### Załączniki:

1. odpis orzeczenia
2. akta administracyjne (1 skoroszyt)

Sygn. akt II SA/Wa 564/08

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2008 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie  
w składzie następującym:

Przewodniczący	sędzia WSA Janusz Walawski sędzia
Sędziowie	WSA Ewa Grochowska - Jung (spr.) sędzia
	WSA Ewa Pisula - Dąbrowska Arkadiusz
Protokolant	Koziarski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2008 r.

sprawy ze skargi X

na decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych

z dnia 19 lutego 2008 r. nr DOUS/DEC-126//08/4281,4282,4284,4285

w przedmiocie udostępnienia danych osobowych

oddala skargę

## UZASADNIENIE

W dniu 21 lutego 2007 r. x wniósł do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych skargę na udostępnienie jego danych osobowych przez spółkę Y - zwanej dalej Spółką, byłemu pracodawcy Prokuraturze Okręgowej. Skarżący wskazał, że przed Sądem Okręgowym XXI Wydział Pracy toczy się postępowanie z jego powództwa przeciwko Prokuraturze o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienie. W dniu 21 czerwca 2006 r. pełnomocnik Prokuratury zwrócił się faksem do Spółki o udostępnienie informacji oraz przekazanie dokumentów potwierdzających otrzymywanie przez skarżącego wynagrodzenia za usługi wykonywane na rzecz Spółki. W odpowiedzi na wezwanie Spółka wydała żądane dokumenty (w tym: karty wynagrodzeń, akt notarialny założenia spółki, wzór podpisu, postanowienie Sądu Rejonowego, XX Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego o wpisaniu spółki do rejestru). Skarżący podniósł, że podmiot, do którego zwrócono się z żądaniem udostępnienia określonych dokumentów, nie był zobowiązany do udostępnienia poufnych danych osobowych. Z kolei podmiot, który poprosił o udzielenie informacji, nie był uprawniony do ich żądania.

Na wezwanie Generalnego Inspektora, Prezes Zarządu Spółki wyjaśnił, że Spółka przetwarzała dane osobowe skarżącego w związku ze świadczeniem przez niego usług na rzecz Spółki na podstawie umowy zlecenia. Dane te, pomimo rozwiązania współpracy z X, były przechowywane w zakresie i dla celów określonych w art. 47 § 2 pkt 2 i 8 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 ze zm.). Z kolei, dane osobowe skarżącego zostały udostępnione Prokuraturze Okręgowej na jej wniosek. Na podstawie art. 29 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. Nr 133, poz. 883 ze zm.), Spółka przekazała Prokuraturze część dokumentacji potwierdzającej świadczenie usług na rzecz Spółki na podstawie umowy zlecenia.

Ponadto, Spółka przekazała organowi dokumenty potwierdzające legalność przetwarzania przez Spółkę danych osobowych skarżącego, a także kopię pisma z 21

Zdaniem Spółki, w świetle przedstawionych wyjaśnień, skarga X do Generalnego Inspektora jest bezzasadna.

Z kolei, Prokuratura Okręgowa wyjaśniła Generalnemu Inspektorowi, że żądanie udostępnienia danych X związane było z uzyskaniem informacji, iż osoba ta, w okresie pełnienia funkcji prokuratora, świadczyła jednocześnie usługi doradcze na rzecz Spółki, łamiąc tym samym przepisy ustawy o Prokuraturze. Informacje te, miały być wykorzystane w postępowaniu wytoczonym przez skarżącego przeciwko Prokuraturze o zapłatę odszkodowania z tytułu mobbingu. Prokuratura, jako pozwany, dążyła do wykazania, że X nie wypełniał swoich obowiązków prokuratorskich tak nienagannie, jak przedstawiał to w pozwie. Ponadto wyjaśniono, iż Prokuratura otrzymała od Spółki tylko jeden dokument w postaci zestawienia wypłat dla X. Pozostałe dokumenty Prokuratura otrzymała z Krajowego Rejestru Sądowego i przekazała w całości do akt postępowania sądowego z powództwa X.

Decyzją z dnia 30 listopada 2007 r. nr GI-DEC-DOLiS-262/07/6746/6747,6748, 6749 Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych odmówił uwzględnienia wniosku X. Opierając się na przedstawionym wyżej stanie faktycznym sprawy organ wskazał, że ustawa o ochronie danych osobowych za przetwarzanie danych osobowych uważa jakiekolwiek operacje wykonywane na danych osobowych, takie jak: zbieranie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych (art. 7 pkt 2 ustawy). Z kolei art. 23 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy wymienia warunki, które muszą być spełnione aby uznać przetwarzanie danych osobowych za legalne.

Organ ustalił, że Prokuraturze zostały udostępnione przez Spółkę jedynie dane osobowe skarżącego zawarte w dokumencie „Zestawienie wypłat dla X za okres od 2001 r. do 2006 r.". Pozostałe informacje, utrwalone w akcie notarialnym, wzorze podpisu oraz postanowieniach Sądu Rejonowego z 30 sierpnia 2004 r. i 8 października 2004 r. zostały rzeczywiście pozyskane przez Prokuraturę, ale brak jest dowodów na to, by ich źródłem była Spółka.

Według Generalnego Inspektora pozyskanie danych osobowych od Spółki miało podstawę w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych, który stanowi, że przetwarzanie danych osobowych jest niezbędne dla wypełnienia prawnie

Prawnie usprawiedliwionym celem Prokuratury było zebranie dowodów na świadczenie przez skarżącego na rzecz Spółki odpłatnych usług w celu obrony przed zarzutami i roszczeniami zgłoszonymi pod jej adresem w postępowaniu sądowym z powództwa X. W swojej prośbie Prokuratura wyraźnie poinformowała Spółkę o sposobie wykorzystania danych osobowych i uzyskane dokumenty przekazała do akt sprawy sądowej.

Organ odniósł się również do przepisów ustawy - Kodeks postępowania cywilnego normujących obowiązek dostarczania materiału dowodowego przez strony postępowania.

W ocenie Generalnego Inspektora udostępnienie informacji Prokuraturze nie naruszyło praw i wolności skarżącego, choć w związku z próbą wykazania nieprawdziwości jego twierdzeń, czy bezzasadności zarzutów i roszczeń, mogło być odebrane jako sprzeczne z jego interesem. W konsekwencji, organ, nie znajdując uchybień w procesie udostępniania czy przechowywania danych osobowych X, odmówił uwzględnienia jego wniosku.

Nadto, Generalny Inspektor wskazał, że udostępnienie danych osobowych skarżącego można rozpatrywać w kategoriach naruszenia dóbr osobistych, ale o zasadności roszczeń w tym zakresie może orzekać wyłącznie sąd powszechny.

We wniosku z dnia 19 grudnia 2007 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy X zarzucił, że z wnioskiem o udostępnienie jego danych osobowych wystąpił inny podmiot niż Sąd Okręgowy XXI Wydział Pracy, przed którym toczy się postępowanie. Nadto wniosek ten, nie był związany z konkretnym postępowaniem prowadzonym przez Prokuraturę. Natomiast Prokuratura mogła złożyć wniosek dowodowy do Sądu i zażądać przesłania określonych informacji i dokumentów, ponieważ w procesie cywilnym żadna ze stron nie ma uprawnień do samodzielnego zwracania się do innych podmiotów o nadesłanie informacji czy dokumentów.

Ponadto, skarżący zwrócił uwagę na konieczność wyważenia pomiędzy ochroną praw i wolności obywatelskich oraz prywatnością i interesem strony przeciwnej.

Decyzją z dnia 19 lutego 2008 r. nr DOLIS/DEC-126//08/4281,4282,4284,4285 Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych utrzymał w mocy swoją decyzję z dnia 30 listopada 2007 r. uznając, iż nie ma podstaw do jej zmiany. Organ w zasadzie powtórzył rozważania dokonane w decyzji z 30 listopada 2007 r.

W skardze z dnia 18 marca 2008 r. X zarzucił organowi rażące

Okręgową od Y było niezbędne dla osiągnięcia prawnie usprawiedliwionego celu.

Skarżący ponowił zarzuty zawarte we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, akcentując konieczność wyważenia pomiędzy ochroną praw i wolności obywatelskich oraz prywatności a interesem strony przeciwnej - w tym przypadku byłego pracodawcy, czyli Prokuratury. Skarżący przytoczył treść art. 6 ust. 1 - 3 ustawy o ochronie danych osobowych, wskazując, że za dane osobowe uważa się zarówno takie informacje, które pozwalają bezpośrednio na określenie tożsamości konkretnej osoby, jak i te, które nie pozwalają na jej natychmiastową identyfikację, jednak przy pewnym nakładzie kosztów, czasu lub działań wystarczają do jej ustalenia.

W odpowiedzi na skargę Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wniósł o jej oddalenie, podtrzymując w całości stanowisko wyrażone w zaskarżonej oraz poprzedzającej ją decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.), sąd administracyjny sprawuje wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę pod względem zgodności z prawem zaskarżonej decyzji administracyjnej i to z przepisami obowiązującymi w dacie jej wydania.

Skarga analizowana pod tym kątem nie zasługuje na uwzględnienie.

Art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) pozwala na przetwarzanie danych osobowych w ściśle określonych przypadkach. Administratorzy danych mogą dokonywać ich przetwarzania zarówno za zgodą osoby, jak też i bez jej zgody, ale przy spełnieniu określonych przesłanek. W szczególności, przetwarzanie danych osobowych zasługuje na ochronę, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Zatem w pierwszej kolejności należy ustalić, czy spełniona została przesłanka pozwalająca na przetwarzanie danych osobowych bez zgody osoby, a następnie należy rozważyć kwestie związane z zagwarantowaniem niezbędnej ochrony interesów osoby,

Z przepisu art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych wynika, że przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1); jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2); jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3); jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4); jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5). Z powyższej regulacji wynika, że zgoda osoby na przetwarzanie jej danych osobowych nie stanowi warunku *sine qua non* do ich przetwarzania w każdym przypadku. Jednak do uznania przetwarzania danych osobowych za legalne bez zgody osoby, której dane są przetwarzane, konieczne jest spełnienie pozostałych przesłanek w całości. Sposób zaś wyszczególnienia przez ustawodawcę powyższych przesłanek wskazuje jednoznacznie, iż są one traktowane jako równorzędne i autonomiczne, stąd jakiegokolwiek uzależnianie przetwarzania danych, również od udzielenia na nie zgody, nie znajduje potwierdzenia w przepisach ustawy, a zatem jest bezzasadne.

Przetwarzanie danych osobowych musi być uznane za niezbędne, czyli konieczne dla osiągnięcia celu, przy czym cel ten również powinien być ściśle określony i konkretny.

Ponadto, cel ten musi być prawnie usprawiedliwiony, a zatem niesprzeczny z # prawem, choć nie musi być wyraźnie uregulowany w przepisach prawa, na co wskazuje regulacja art. 23 ust. 4 ustawy. Przepis ten określa przykładowe sytuacje, które można uznać za prawnie usprawiedliwione cele, a więc: 1) marketing bezpośredni własnych produktów lub usług administratora danych, oraz 2) dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Podkreślić należy, iż katalog ten jest katalogiem otwartym, a zatem nie ogranicza możliwości sklasyfikowania innych sytuacji, jako prawnie usprawiedliwione cele.

Kolejną przesłanką legalnego przetwarzania danych osobowych na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy jest ta, że przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą. W doktrynie przyjmuje się, iż przepis ten oznacza ochronę praw i



rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji RP), co podnosi skarżący.

Wniosek do Spółki o udostępnienie danych osobowych skarżącego został złożony przez Prokuraturę w celu zabrania całego materiału dowodowego, w związku z toczącym się postępowaniem sądowym z powództwa X. We wniosku tym, Prokuratura wyraźnie określiła potrzebę uzyskania danych osobowych, czyli świadczenie usług przez skarżącego na rzecz Spółki w okresie, gdy pełnił funkcję prokuratora oraz pobieranie z tego tytułu wynagrodzenia. Występując z wnioskiem Prokuratura jednoznacznie określiła, że w postępowaniu tym jest stroną, przeciwko której zostało wniesione powództwo. Nadto, z dokumentów zgromadzonych w sprawie nie wynika, by otrzymane od Spółki dokumenty Prokuratura wykorzystała w inny, niż wskazany we wniosku, sposób.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, zgromadzenie odpowiednich dokumentów należy uznać za niezbędne dla obrony własnych interesów przed sądem. Nadto, obronę interesów trzeba rozpatrywać w kategorii prawnie usprawiedliwionych celów i konstytucyjnej zasady dostępu do sądu (art. 45 Konstytucji RP).

Jakkolwiek ujawnienie informacji o świadczeniu usług i otrzymywaniu wynagrodzenia przez skarżącego w okresie pełnienia funkcji prokuratora może wpłynąć na ocenę co do prawdziwości twierdzeń czy zarzutów podnoszonych przez skarżącego i być odebrane przez niego za sprzeczne z jego interesem, nie świadczy jednak o naruszeniu jego praw i wolności. Przede wszystkim pamiętać należy, że prawom i wolnościom jednostki odpowiadają prawa i wolności drugiej osoby. Zatem w każdej sytuacji należy wyważyć, czy i czyje naruszone zostały prawa i wolności oraz w jakim zakresie.

Prawem jest również dochodzenie roszczeń przed sądem oraz możliwość obrony przed zarzutami. Natomiast nie do zaakceptowania w państwie prawa jest sytuacja, w której jednej ze stron postępowania ogranicza się możliwości w zakresie dostarczania materiału dowodowego. Z przepisu art. 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.) - zwanej dalej kpc, jednoznacznie wynika, że to do obowiązków stron i uczestników postępowania należy udzielanie wyjaśnień, co do okoliczności sprawy (zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek) oraz przedstawianie dowodów. Uprawnienia sądu w powołanym zakresie zostały ograniczone w związku ze zmianą przepisu art. 3 dokonaną na podstawie

postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189 ze zm.). Powyższe ograniczenie nie wyklucza jednak aktywności sądu w tym zakresie, zdecydowanie jednak ciężar gromadzenia materiału procesowego został przerzucony na strony i uczestników postępowania.

Dodać należy, że sąd administracyjny nie jest właściwy do oceny wartości dowodowej przedstawionych sądowi powszechnemu dokumentów, ponieważ ocena ta należy każdorazowo do sądu powszechnego, przed którym toczy się postępowanie. Do kognicji sądu administracyjnego należy jedynie sprawdzenie legalności w zakresie przetwarzania danych.

Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia skargi X.

•<sup>4</sup> Ponadto, w ocenie Sądu za legalnością przetwarzania danych osobowych X przemawia zapis art. 29 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Na mocy tego przepisu dane osobowe, z wyłączeniem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1, mogą być także udostępnione w celach innych niż włączenie do zbioru, innym osobom i podmiotom niż wymienione w ust. 1 (uprawnionym do ich otrzymania na mocy przepisów prawa), jeżeli w sposób wiarygodny uzasadnią potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osób, których dane dotyczą. W rozpatrywanej sprawie niewątpliwie Prokuratura nie występowała jako organ ścigania uprawniony do otrzymania danych na podstawie odpowiednich przepisów (choćby art. 7 pkt 6 lit. e ustawy o ochronie danych osobowych, który definiuje odbiorcę danych m. in. jako organ państwowy lub organ samorządu terytorialnego, którym dane są udostępniane w związku z prowadzonym postępowaniem), ale wskazała, że występuje jako były pracodawca i pozwany w procesie. Nadto, Prokuratura odpowiednio umotywowwała wniosek o udostępnienie danych osobowych (postępowaniem sądowym) i również w konkretnie oznaczonym celu je wykorzystwała. Do kwestii naruszenia praw i wolności Sąd odniósł się we wcześniejszej części uzasadnienia.

Mając powyższe na uwadze, Wojewódzki Sąd Administracyjny na podstawie art. 151 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzekł jak w sentencji wyroku.